

THE ACROPOLIS PATHS EL CAMÍ DE L'ACRÒPOLI

The path that leads to the Acropolis is separated from that of the Philopappou Hill by a modern asphalted road in the valley between. It is possible to take the car along part of the path marked by its greater width and different kind of surfacing. In the shade of the trees and shrubs bordering this wider part, before the ascent there are slightly sloping steps and stone benches. Perceptible along the whole route are not only the references to the ideal image of the Acropolis but also references to the ruins and to their final visible phase: the traces. The form in which the stones are arranged denotes the activity of an anonymous, collective history rather than that of a master plan. Paving of irregularly sized marble flagstones is common in Greek cities and towns. Nevertheless, Pikionis has interpreted this anonymous tradition in a highly conscious, personal and differentiated way. The individual forms of the flagstones determine the intermittent limits of the path; the edge and the path itself are not separated; rather, they flow into one another. Pikionis' path is not the shortest route between two specific points. Here the path and the different views it offers, near and far, are an example of *varietas*.

La sendera que porta a l'Acròpoli és separada del turó Philopappou per una moderna carretera asfaltada a la vall que es troba entremig. Es pot anar en cotxe per una part de la sendera assenyalada per una amplada més gran i un altre tipus de paviment. A l'ombra dels arbres i els arbusts que voregen aquesta part ampla, s'hi troben, abans de començar l'ascens, escales lleugerament altes, com també bancs de pedra. A tot el camí, no solament són perceptibles les referències a la imatge ideal de l'Acròpoli, sinó també a les ruïnes i a la seva última fase visible: les traces. La manera en què s'han disposat les pedres fa veure l'activitat d'una història anònima i col·lectiva més que no pas la d'un pla director. La pavimentació de lloses de marbre de mides irregulars és freqüent a les ciutats i els pobles grecs. Amb tot, Pikionis ha interpretat aquesta tradició anònima d'una manera molt conscient, personal i diferenciada. Les formes individuals de les lloses de pedra determinen els límits intermitents de la sendera, el marge i la sendera en si no estan separats, sinó que flueixen de l'un a l'altre. La sendera de Pikions no és el trajecte més curt entre dos punts determinats. Aquí, la sendera i les diferents vistes que va oferint de lluny i de prop són un exemple de la *varietas*, i encara es tracta d'una sendera tant per a gent gandula com per a turistes dinàmics.

Cami de l'Acropolis: diverses vistes del recorregut. El paviment es projecta aquí a partir de l'assemblatge quasi a sec de lloses i llambordes, formant un tapís continu de "restes" combinats, a mida que es procedeix a l'ascensió, amb materials reciclats incrustats *in situ*.

The Acropolis path, different views of the route. The surfacing here is an almost dry assembly of flagstones and cobbles, forming a continuous tapestry, as the path climbs upwards, of "remains" combined with recycled materials encrusted *in situ*.

4

5

6

